

چالش در تدوام همکاری آزمایشگاه ها با بیمه های تکمیلی

است، به ارزش حیاتی بودن کار خود آگاه نیستند، با شگردهای بازارمآبانه از زیر بار مسوولیت پرداخت مطالبات مراکز درمانی شانه خالی می کنند. شمار چشمگیری از این شرکت ها، پیرو هیچ استاندارد می نیستند.

بایستگی استاندارد در بهداشت و درمان آنچنان است که کوچکترین کاستی و یا لغزش از آن، می تواند زندگی شهروندان را به تباهی بکشاند. همچنان در شماره های پیشین همواره گفته ام، برای رسیدن به آرمان شایسته ی هم ارز با کشورهای پیشرفته، هیچ راهی به جز یک کاسه شدن بیمه های پایه و برپایی بیمه ی بهداشت همگانی نیست.

بهداشت همگانی در برگیرنده ی بیشتر نیازهای درمانی شهروندان است و نیازهای که پایه به شمار نمی آیند، مانند کارهایی که بیشتر جنبه ی زیبایی دارد (مانند ارتودنسی، لیزیک و جراحی های زیبایی) نیاز به بیمه های تکمیلی (Extension insurance) دارد. هزینه ی بیمه های تکمیلی از سوی خود شخص و یا کارفرما پرداخت می شود.

در این ماه بسیاری از آزمایشگاهیان سر دوراهی قطع رابطه با بیمه های تکمیلی و یا سر سپردن به سیاست های ناروای شرکت های بیمه های تکمیلی هستند.

بر پایه قانون اساسی، تامین بهداشت و درمان مردم وظیفه ی دولت است. تاکنون دولت ها هم کمابیش در این راستا به برنامه ریزی های گوناگونی دست یازیده اند. شوربختانه بیشتر این برنامه ریزی ها، یا پیرو استانداردهای آزموده شده جهانی نبوده اند و یا اگر هم بوده اند، درگیر ناکارآمدی برخی از مدیران و یا با کمبود بودجه روبرو بوده اند.

بیمه های درمانی که پایه ی بهداشت و درمان است، این روزها از سوی بسیاری از مسوولان امر، همسان و همدیف بیمه ی کالاهای بازاری انگاشته می شود. دولتمردان برای گریز از خویشکاری ارزشمند خود در زمینه ی بهداشت و درمان، هرروزه به شمار شرکت های بیمه گریختگی می افزایند. این شرکت ها که پیشینه ی چندانی در زمینه ی پزشکی ندارند و شاید آنچنان که شایسته